

Ondergoed verboden

TEKST MARITH IEDEMA
FOTOGRAFIE JASPER SUYK
LINGERIE PLEASUREMENTS

‘Met ontblote borsten laat ik je binnen,’ zei ik streng. ‘En waag het niet eenmaal binnen je topje weer aan te trekken, hè?’

Bezoekers afstraffen met een zweep, ongegeneerd onder rokken en in broeken kijken, de baas spelen... Onze Marith was een avond doorbitch bij een fetisjfeest. ‘Dit is geen discussie, nu doen wat ik zeg.’

Backstage bij Wasteland was het druk. Zeg maar gerust stervensdruk. In de achterste kamer van het vertrek, in totaal nog geen 14 vierkante meter, stonden dertig mensen te zweten. Ik was één van hen. Het duurde niet lang meer voor het publiek de Hemkade in Zaandam zou binnenstromen en in de kleedkamers werd hard gewerkt. Nepwimpers vlogen in de rondte, stylisten naaiden staarten aan ondergoed en in een hoek werd een man met obesitas wit geverfd. Een uur later leek hij op een sneeuwpop uit de hel.

Die avond had ik een uniek kijkje achter de schermen bij Wasteland. Vriendin A. wilde altijd al een keer werken als doorbitch op het grootste fetisjfeest van Nederland. Mensen ‘afstraffen’ met een zweep (altijd maar de vraag of ze dit ook als een kwelling ervaren natuurlijk), ongegeneerd onder rokken en in broeken kijken, de baas spelen. Ik vond het de hoogste tijd dat haar ‘droom’ in vervulling ging, dus nam ik contact op met de organisatie en stelde voor dat wij eenmalig de outfits van de bezoekers zouden controleren. De Wasteland-organisatie vond dit een puik plan en ook ik zag het wel zitten een avond legitiem de bitch spelen.

De paardenzweep erover

De eerste keer dat ik de Wasteland doorbitches zag, voelde ik me zenuwachtig. Terecht, want ik werd nors geweigerd. De bitches waren niet te spreken over mijn outfit: een bh van Marlies Dekkers en een legging van glanzend materiaal waarvan ik vond dat het net leer was. Zij dachten daar anders over. Alles dat afwijkt van de dresscode: ‘leer, latex of uniform’ is verboden. De bitches zijn keihard. Het interesseert ze geen hol of je helemaal uit Australië komt, als jouw outfit hen niet bevalt, weigeren ze je zonder pardon. Naar het geld van je kaartje kan je fluiten. Gelukkig heb je twee opties: je ontdoen van je kleding, of iets van echt leer of latex bij het Wasteland-stalletje kopen, voor de normale winkelprijs. Ik ging destijds toch maar voor optie twee en kocht ter plekke mijn eerste latex outfit (duur joh, dat spul).

A. en ik droegen blauwe latex jurkjes. We waren gewapend met gigantische stokken, om de ingang mee te blokkeren indien nodig en een paardenzweep. Op Wasteland is het woord van de doorbitch wet. Streng zijn is een must. Dat klinkt misschien leuk, maar het kostte me moeite weerstand te bieden aan halfhulende vrouwen in kanten niemendalletjes. ‘Ik heb dit pakje helemaal speciaal hiervoor gekocht, boe-hoe.’

Ik knikte met stalen gezicht naar een bordje waarop de dresscode stond. ‘Dat is dan niet zo slim, hè?’ De organisatie wil dat mensen hun best doen, zich voorbereiden, om zo kwaliteit te waarborgen. Wasteland is geen feest waar je zomaar even heengaat en op de avond zelf een graai doet in je ondergoedlade. ‘Met ontblote borsten laat ik je binnen,’ zei ik tientallen keren die avond. Hoe meer vrouwelijk naakt, hoe beter, vond ik zo. ‘En waag het niet eenmaal binnen je topje weer aan te trekken hè, want dan zet ik je er definitief uit.’ Er werd onderdanig geknikt.

Ik kreeg de kunst van het doorbitch zijn al snel onder de knie. Ik voelde aan stoffen en sprak mensen bestraffend toe: ‘Dit is geen discussie, nu doen wat ik zeg.’ De bezoekers luisterden zo braaf dat ik er versteld van stond. Zouden ze alles doen wat ik zei?

Trillende lippen

Bijna alles ja, leerde ik toen ik naar A. keek. Vol overgave mepte ze op de blote kont van een man. Zijn truitje was van gaas, wat hem op deze afranseling kwam te staan. Zijn vlees kleurde rood. A. keek (en voelde) onder rokken en inspecteerde of er ondergoed werd gedragen. Streng verboden onder een leren broek. ‘Uit die strings en boxers!’ brulde ze. De macht en wodka waren haar een beetje naar het hoofd gestegen. Alleen in uitzonderlijke gevallen streek ze met haar hand over haar hart. Zoals bij een vrouw die een man bleek te zijn en wit wegtrok toen A. haar vertelde dat ze met zo’n gigaslip onder haar rokje écht niet binnen kwam. Ze was net uit de kast en verkleedde zich normaliter enkel thuis als dame. Met trillende lippen vertelde ze dat haar piemel dan onder haar outfit zou uitkomen. Dat wilde A. natuurlijk niet op haar geweten hebben. Rond 02.30 uur, toen iedereen binnen was, keken A. en ik elkaar lachend aan. ‘En?’ vroeg ik haar. Eigenlijk overbodig, want haar gezicht sprak boekdelen. ‘Nou, ik heb mijn roeping gevonden, hoor.’ Volgende keer staat ze er weer. ✕